

عنوان مقاله:

سیاست موازنه تهدید در قبال بحران هسته ای ایران؛ از آغاز تا برجام

محل انتشار:

نخستین کنگره بین المللی جامع علوم سیاسی ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

حسن آیینه وند - دانش آموخته کارشناسی ارشد روابط بین الملل از دانشگاه اصفهان

میلاد حسنی جلیلیان - دانشجوی کارشناسی ارشد روابط بین الملل دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

سیاست موازنه یکی از برجسته ترین راه کارهای مقابله با بحران های بین المللی در طول سده های گذشته بوده است. واقع گرایان که بنیان گذار این سیاست در نظام بین الملل هستند معتقدند که برای مهار بحران های بین المللی ناشی از قدرت یابی و یا تهدید زایی یک بازیگر، بهترین شیوه مقابله، ایجاد موازنه در مقابل آن دولت می باشد. در این راستا بی تردید یکی از مهم ترین بحران های بین المللی دهه اخیر، بحران هسته ای ایران بوده است که از سال 2002 آغاز و در ژوئیه 2015 با توافق هسته ای برجام به سرانجام رسیده است. گروه 5+1 به عنوان اصلی ترین بازیگر این پرونده در مقابل ایران محسوب می شود که هر یک از اعضای این گروه در راستای منافع شخصی، دو و چندجانبه ناگزیر به اتخاذ رویکردهای مختلفی بودند که حتی در برخی زمان ها مشترک با دیگر اعضا نبوده است. در سیاست موازنه، دولت ها تا زمان حل بحران ناچار به فراموش کردن اختلافات خود با یکدیگر می شوند و بیش تر به نقاط اشتراک خود در برابر آن بحران تکیه می کنند، لذا در بررسی پرونده هسته ای ایران هم به نظر می رسد که باوجود اختلافات داخلی میان اعضای 5+1، نوعی موازنه در برابر ایران برای حل این بحران به وجود آمده است. براین اساس، سوال اصلی مقاله این است که روند شکل گیری موازنه در برابر بحران هسته ای ایران چگونه بوده و چه نوع موازنه ای در قبال این بحران شکل گرفته است احتمال دستیابی ایران به تسلیحات هسته ای، قدرت یابی و نفوذ ایران در منطقه خاورمیانه، ترس از شکل گیری دومینوی هسته ای و شناخته شدن ایران به عنوان قدرت برتر منطقه در سایه توان هسته ای از جمله مواردی است که موجب شکل گیری موازنه از نوع والتی (موازنه تهدید) در برابر این بحران شده است.

کلمات کلیدی:

بحران هسته ای، موازنه قدرت، موازنه تهدید، برجام، گروه 5+1

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/635801>

